

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 28.118 van 29 mei 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. M. MANESSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Monrovia. Uw beide ouders werden in Monrovia doodgeschoten in 1995 toen soldaten de levensmiddelen in de winkel van uw vader wilden stelen. U was hiervan getuige op 7-jarige leeftijd. Een vrouw nam u vervolgens mee naar Ivoorkust. Twee maanden later, nam een koppel Ghanezen (de Heer (E.) en Mevrouw (A.)) u mee naar hun dorp Takinta, district Half-Assini in Zuid-West Ghana. Zij hadden geen eigen kinderen en adopteerden u als hun zoon. Zij zorgden goed voor u en u liep school in Sekondi-Takoradi. U beheerde ook de plantage van uw adoptievader. In 2007 overleden uw adoptieouders in een auto-ongeval. In maart 2008 werden de Liberiaanse vluchtelingen door de Ghanese overheid aangemaand om terug te keren naar hun land van herkomst. De familie van uw adoptievader dwong u het huis te verlaten en naar Liberia terug te keren. U mocht niet in het dorp blijven, ondanks het feit dat u twee dochters hebt met uw Ghanese vriendin in het dorp. U wilde niet naar Liberia terugkeren omdat u er sedert 1995 nooit meer geweest bent en er dus niemand kent. U legde uw probleem uit aan uw vriend (S.), die in Accra woont maar regelmatig

voedsel en kleding kwam uitdelen in ondermeer uw dorp Takinta namens een kerkorganisatie. (S.) nam u mee naar zijn huis in Accra op 1 april 2008. Hij hielp u op de Ghanese migratiedienst en Liberiaanse ambassade in Accra uw Liberiaanse identiteitskaart te bekomen. (S.) zorgde ook voor een vliegticket en andermans paspoort, waarmee u naar Italië reisde op 9 en 10 mei 2008. Zijn vriend (J.-P.) kwam u ophalen aan de luchthaven van Bergamo en liet u bij hem logeren. (J.-P.) zou u aan werk helpen, maar bracht u op 30 juni 2008 per trein naar België. U vroeg op 3 juli 2007 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst blijkt uit uw relaas dat u niet wil terugkeren naar uw beweerde land van herkomst Liberia omwille van motieven die vreemd zijn aan de criteria van de Geneefse Vluchtelingenconventie. U stelde immers niet te willen terugkeren naar Liberia omdat u er sedert 1995 niet meer geweest bent en u er niemand kent of nog niet weet welke eventuele familieleden nog in Liberia leven (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, 7 en 12). Uit uw relaas blijkt dat u geen vrees voor vervolging in Liberia koestert of dat u er niet kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Overigens kan getwijfeld worden aan uw beweerde Liberiaanse origine. U legde als stavingsstuk een Liberiaanse identiteitskaart voor (met nummer 00147535428), afgeleverd door het Liberiaanse Ministerie van Financiën. Dit document vermeldt echter als afgifte datum 17 september 1998, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het Ministerie van Financiën in 1990 definitief gestopt is met het afleveren van nationale identiteitskaarten. Bovendien verklaarde u dit document te hebben bekomen met de hulp van (S.) in april 2008 op de Ghanese migratiedienst en de Liberiaanse ambassade te Accra (gehoorverslag CGVS, p. 5). U kon deze afgifte datum echter niet verklaren (CGVS, p. 6). U stelde dat u uw Liberiaanse identiteitskaart in Accra bekwam op basis van een bruin document met uw identiteitsgegevens dat u van uw adoptievader had gekregen (p. 5). Gevraagd of dit bruine document een geboortecertificaat was, antwoordde u dat dit misschien wel het geval was (p. 5). Gevraagd waar dit document gebleven is, stelde u dat (S.) het heeft bijgehouden (p. 5). Gevraagd waarom (S.) u dit document niet teruggaf, kon u hierop geen zinnig antwoord geven (p. 7). Voornoemde verklaringen kunnen niet ernstig genomen worden. Verder blijkt u weinig te weten over Liberia, maar wijt u dit aan het gegeven dat u Liberia in 1995 op 7-jarige leeftijd verliet (p. 7 en 11). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de door u opgegeven familienamen van uw biologische ouders, met name (T.) en (Q.), typische Ghanese namen zijn (zie informatie in het administratief dossier). Na herhaalde confrontatie hiermee, gaf u dit impliciet toe en benadrukte u uw gerelateerde problemen in Ghana (CGVS, p. 10).

Met betrekking tot uw vermeende problemen in Ghana, het land waar u sedert 1995 permanent leefde, dient vastgesteld te worden dat zij op zich van familiale en lokale aard zijn. U verklaarde immers dat u problemen kende met de familie van uw in 2007 overleden Ghanese adoptiefouders, die u uit het familiehuis wilden. Zij zouden zelfs het dorpshoofd hebben beïnvloed om u aan te manen het dorp Takinta te verlaten en naar uw land van herkomst Liberia terug te keren. Het achterliggende motief zou daarbij zijn dat voornoemde familie van uw adoptiefouders u niet langer een kamer gunde in de familiewoning, noch het beheer over een deel van de familieplantage (CGVS, p. 4). De broer van uw adoptievader zou het dorpshoofd hebben beïnvloed en u zou zijn aangemaand naar Liberia terug te keren naar aanleiding van de door de Ghanese overheid in maart 2008 gevraagde repatriëring van Liberiaanse vluchtelingen in Ghana (CGVS, p. 3 en 4). U diende het dorp te verlaten niettegenstaande u er twee dochters hebt met uw Ghanese vriendin, en u beweerde dat ook de ouders van uw vriendin u niet konden helpen (p. 4). U bleef niettemin nog in het dorp tot 1 april 2008, toen uw Ghanese kennis (S.) u meenam naar Accra. U maakte verder geen gewag van persoonlijke problemen met de Ghanese overheid of nog van problemen buiten het dorp Takinta. U stelde weliswaar dat de Ghanese overheid in maart 2008 Liberiaanse vluchtelingen op haar grondgebied aanmaande om naar Liberia terug te keren, gezien de situatie daar

fundamenteel verbeterd is, en zelfs dreigde met deportatie (CGVS, p.3). U gaf echter toe geen gewone Liberiaanse vluchteling te zijn geweest in Ghana, gelet op uw adoptie vanaf 1995 door een Ghanees koppel en uw relatie met een Ghanese vrouw waarmee u twee dochters hebt (p. 3 en 4). Gevraagd waarom u, gezien uw sterke Ghanese banden, aan de Ghanese overheid geen verblijfsvergunning vroeg of nog bescherming tegen deportatie, kon u hier geen ernstig antwoord op geven (p. 7 en 8). U bevestigde uw sterke banden met Ghana en stelde zelfs voor Ghanees te kunnen doorgaan (p. 7 en 8). Gevraagd waarom u dan niet in de Ghanese hoofdstad Accra bleef of geen beroep deed op de Ghanese overheid om uw probleem met uw Ghanese adoptiefamilie in het dorp Takinta op te lossen, kon u enkel opperen dat u gewoon inging op het voorstel van (S.) om naar Italië te reizen (CGVS, p. 8). Uit wat voorafgaat, blijkt dat uw vertrek uit Ghana geen vluchtsituatie was maar eerder een opportuniteit om naar Europa te reizen. Er zijn alleszins geen ernstige aanwijzingen dat u in Ghana diende te vrezen voor vervolging in de zin van de Geneefse vluchtelingenconventie.

De door u ingeroepen problemen zijn onvoldoende ernstig om een internationale bescherming te verrechtvaardigen. Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Liberia en Ghana waarover het Commissariaat-generaal beschikt om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

De door u ingeroepen problemen zijn onvoldoende ernstig om een internationale bescherming te verrechtvaardigen. Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Liberia en Ghana waarover het Commissariaat-generaal beschikt om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

U legde geen document voor dat een controle van uw reisweg zou kunnen mogelijk maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Aangaande het voormelde feitenrelaas blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker uitdrukkelijk verklaart dat zijn adoptieouders - en niet S. - in 1998 het nodige ondernamen bij de migratiedienst van de Liberiaanse ambassade te Accra ten einde voor hem een identiteitskaart te bekomen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.2, 6).

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten, een schending van de artikelen 48, 49, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, een schending van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het

aanvullend protocol van 31 januari 1967, een schending van het evenredigheidsbeginsel en op een duidelijke beoordelingsfout.

Hij bevestigt in zijn verzoekschrift dat zijn categorieke weigering om naar Liberia terug te keren het gevolg is van een pijnlijk verleden, het triestig beeld op de moord van zijn ouders indachtig, en dat deze gedachten hem tot zelfmoord drijven. Verzoeker is op dit ogenblik geïnterneerd in het psychiatrisch ziekenhuis Sint-Vincentius te Antwerpen.

In een volgend punt stelt verzoeker dat hij per fax van 23 februari 2009 aan het Commissariaat-generaal om een kopie verzocht van administratieve documenten maar deze niet heeft ontvangen. Dat *“zodoende het principe van het tegenstrijdige op dit punt is geschonden en dat verzoeker, omdat hij zich in deze onmogelijkheid door de Commissaris Generaal veroorzaakt bevindt, kennis te nemen van deze documenten om ze te onderwerpen”*

Voorts werpt verzoeker op dat zijn Liberiaanse identiteitskaart wel degelijk uitgaat van de Liberiaanse overheid van het Ministerie van Financiën en dat verweerder andere mogelijkheden had moeten gebruiken om de authenticiteit van deze akte na te gaan dan zich te beperken tot occulte documenten. Inzake de datum van afgifte dient april 1998 te worden aanvaard en niet april 2008, te meer daar zijn adoptieouders de nodige stappen deden voor de aflevering van het document.

Verder stelt verzoeker dat hij wel degelijk dient beschouwd te worden als een Liberiaans vluchteling, dat het slechts een feitelijke adoptie betrof zonder enig juridisch gevolg en dat het feit dat hij kinderen had met een Ghanees staatsburger zijn statuut als vluchteling niet wijzigt. Hij beschikte over geen enkel juridisch middel om zich te verzetten tegen de bedreigingen en de aangevoerde intentie van de familie van zijn overleden adoptieouders. Er was dan ook geen enkele reden om dit punt aan te kaarten bij de Ghaneese overheid.

Ter terechtzitting brengt verzoeker twee medische attesten neer.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker laat na nader te duiden op welke wijze artikel 52 van de voormelde wet van 15 december zou zijn geschonden. Derhalve wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voornoemde wet van en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Aangaande de vraag tot het bekomen van de kopieën van onderdelen van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in eigen naam op 23 februari 2009 een fax verstuurd om kopieën te bekomen van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de vragenlijst van het CGVS en de nota's van het gehoor bij het CGVS (administratief dossier, stuk 0). Behoudens de vaststelling dat deze fax geruime tijd na de verzending van de bestreden beslissing op 11 februari 2009 werd verstuurd, blijkt tevens uit de door verzoeker eigenhandig geschreven tekst dat hij (i) de kosteloze afgifte wenste te verkrijgen (*“solliciter a titre gratuit”*, *“Je n'ai aucun revenu, et je vous prie à cet effet de bien vouloir m'accorder la gratuité pour la délivrance de ces documents”*) terwijl op het aanvraagformulier een afgifteprijs vermeld wordt (ii) stelt te verblijven in het centrum van het Rode Kruis, maar anderzijds gehospitaliseerd te zijn (*“je reside au Centre Croix-Rouge de Broechem, et je suis actuellement hospitalisé a la Clinique Sint-Vincentius pour cause de maladie”*) (iii) vanaf 9 juli

2008 als gekozen woonplaats meldde: “Opvangcentrum voor asielzoekers Broechem, Van den Nestlaan **104**, 2520 BROECHEM” (stuk 5) terwijl hij op het aanvraagformulier als adres opgaf “2520 Broechem, Van den Nestlaan **64B**”. Verzoeker die tijdens zijn gehoor bijgestaan door een advocaat en bijgevolg juridische bijstand genoot, toont niet aan waarom hij geen gebruik heeft kunnen maken van het inzagerecht om kennis te verkrijgen van de in het administratief dossier aanwezige stukken.

In de mate dat verzoekers Liberiaanse nationaliteit al zou zijn aangetoond, dient te worden vastgesteld dat hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Liberia omdat hij er sinds 1995 niet meer geweest is, hij er niemand kent en niet weet of er nog eventuele familieleden in Liberia in leven zijn (administratief dossier, stuk 3, p.4, 7 en 12). Voormelde redenen om niet terug te keren zijn vreemd aan de Conventie van Genève. Het gegeven dat verzoeker in zijn verzoekschrift inroept, in casu dat hij niet wil herinnerd worden aan zijn pijnlijk verleden, heeft evenmin uitstaans met de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève. Derhalve vertonen zijn motieven waarom hij niet terug zou kunnen naar Liberia geen nexus met de Conventie.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift geïnterneerd te zijn en zou blijkens de inventaris een medisch attest hebben bijgevoegd. Te dezen dient te worden vastgesteld dat er geen medisch attest werd gevoegd bij het verzoekschrift. Het administratief dossier bevat wel twee stukken waaruit een medische problematiek blijkt (stuk 0). Het eerste stuk betreft een eigenhandig schrijven van 23 februari 2009 van verzoeker waarin hij stelt dat hij gehospitaliseerd werd om medische redenen, zonder verdere precisering. Het tweede stuk is een schrijven van de directeur van het opvangcentrum van Broechem van 23 februari 2009 waarin verzoekers asielaanvraag wordt bevestigd en waarin onderaan de brief wordt opgemerkt dat verzoeker momenteel gehospitaliseerd is. Uit de stukken die verzoeker ter zitting neerlegt blijkt dat voor hem als behandeling een ziekenhuisopname wordt voorzien in het instituut St. Vincentius te Antwerpen, hij een zware depressie heeft en aangepaste medicatie nodig heeft. Tevens blijkt hieruit dat hij pijn heeft aan de linker lies en testis (rechtsplegingsdossier, stuk 9). De inhoud van deze stukken doet geenszins afbreuk aan de hoger gedane vaststellingen.

Ten overvloede moet worden opgemerkt dat verzoekers verklaring in het verzoekschrift (p.2, p.6) dat zijn adoptieouders - en niet S. - in 1998 het nodige ondernamen bij de migratiedienst van de Liberiaanse ambassade te Accra ten einde voor hem een identiteitskaart te bekomen, geen steun vindt in het administratief dossier daar hij tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk stelde dat S. hem in april 2008 meenam naar Liberiaanse ambassade (administratief dossier, stuk 3, p.5) hetgeen hij later uitdrukkelijk bevestigde (ibid., p.6) en waaromtrent hij eveneens toegaf geen verklaring te hebben (ibid., p.11). Verzoekers verklaring inzake de aflevering van de identiteitskaart in 1998 is tevens manifest strijdig met de landeninformatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat tot 1990 identiteitskaarten werden afgeleverd maar dat deze aflevering omwille van de burgeroorlog in 1990 werd gestopt en sindsdien niet meer hervat. Verzoeker weerlegt evenmin in concreto de motivering dat de namen van zijn beweerde ouders, in casu T. en Q., typische Ghanese namen zijn, hetgeen steun vindt in de voorhanden zijnde landeninformatie en door verzoeker, wanneer hem hierop werd gewezen, evenmin ontkend wordt (ibid., p.10).

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan de kwestieuze vaststellingen om de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag vast te stellen.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm van het redelijkheidsbeginsel uit. Dit is enkel geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin ten aanzien van Liberia, het land waarvan hij de nationaliteit beweert te bezitten, en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. In een laatste punt vraagt verzoeker om hem het subsidiair beschermingstatuut toe te kennen. Verzoeker stelt dat uit de omstreden beslissing geenszins de redenen voortvloeien waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming en werpt bijgevolg op dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom hij niet in aanmerking zou komen voor het statuut van subsidiaire bescherming.

4.2. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt uit de bestreden beslissing, zoals weergegeven sub 2, duidelijk dat de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd op grond van de motieven die in de beslissing worden weergegeven, alsmede op het feit dat er verder geen elementen zijn in zijn relaas of de informatie over Liberia of Ghana om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming. Derhalve kan de aangevoerde schending van de motiveringsplicht niet worden aangenomen.

Verzoeker, die aanvoert en benadrukt de Liberiaanse nationaliteit te bezitten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.2, 5), brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat in geval van terugkeer naar zijn land herkomst, te dezen dus Liberia, in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals omschreven in artikel 48/4 §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. De subsidiaire beschermingsstatus dient aan verzoeker te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 mei 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.